

I краља А

Селфи Краљевића Марка

Састали се Вила Равијојла и Краљевић Марко у густој шуми.

"Чула сам, Марко, да у 21. веку постоје летећи коњи који су много паметни, а људи рукују са њима. Много су мањи него ови наши, живе у кућама, не једу храну, а кажу користе некакве батерије. Имена су им свима иста, зову се дрoнови. Помажу људима у обављању важних задатака. Знаш, Марко, ваљало би да и ти набавиш један како би лакше пронашао скривене Турке у шуми и могао да их пратиш. А постоје и још нека разна сокоћала: компјутери, таблети, као и неки мобилни телефони. Ставиш их на уво и чујеш други глас. То би нам добро дошло кад не можемо да се састанемо па бар да се чујемо."

Размишљао је Марко дуго о Вилиној идеји, то је сигурно неко моћно оружје. Реши да отпутује у 21. век и сазна шта су то дрон и мобилни телефон, а уједно и да обрадује Вилу и донесе јој поклон. Узе неколико златника па крете на пут. Стиже Марко право у Београд. Застаде крај фонтане на Славији те напоји свога Шарца. Поглед му је био пун одушевљења, са помало страха. Забаци буздован на леђа, поведе Шарца и кренуше према Калемегдану. Размишљао је како ће пронаћи мобилни телефон и дрон када не зна како то изгледа.

Погледи људи били су упрти у његове дуге, црне бркове и несвакидашње одело, као и буздован. Био им је јако занимљив и привлачан, нарочито деци и туристима. Убрзо су се око њега окупили људи са телефонима у рукама у жељи да забележе несвакидашњи селфи. Схватио је да то што држе у рукама јесте баш оно што тражи, али није знао да телефон може правити слике. Туристи у жељи да направе селфи са необичним коњаником, приближише му се и окретоше телефоне према Марку. У тренутку када севнуше блицеви телефона, Марку помисли да су то турски непријатељи са моћним савременим оружјем. Брже боље потегне свој буздован и тако растера туристе и пролазнике.

Никада раније нисам овако лако средио Турке, помисли Марко и седе на оближњу клупу да одмори. У трави поред клупе стајао је мобилни телефон. Марко га дохвати и узе у руке. У том тренутку телефон је зазвонио, Марко се уплашио и почео да притиска иконице и стеже телефон. Зачуо се женски глас који моли да врати телефон. Након пар тренутака испред Марка створила се прелепа девојка која га је молила да јој врати телефон.

"Ја нисам опасан, добра Вило, вратићу ти ово, али ми треба помоћ да набавим мобилни телефон и дрон. Зато сам и дошао овде из 14. века."

Плавокоса девојка, помало збуњена и уплашена, решила је да му помогне. Одвела га је до продавнице мобилне опреме и помогла му да набави шта му треба. Постојао је још један проблем, морала је да га обучи за коришћење телефона. Мудар и сналажљив, Марко је врло брзо све научио. Био је одушевљен, шетао је по граду шепурећи се међу пролазницима јер је сада и он имао телефон. Желео је да направи што више селфија, да би имао шта да покаже, а и да се похвали пред Вилом када се врати. Научио је и да гугла па је са одушевљењем посећивао сајтове о Марку Краљевићу и читао о свом животу.

Пожелио је да се врати у своје време и понесе са собом модерну технику. Састао се са Вилом Равијојлом и предао јој поклон - мобилни телефон. Била је срећна, али помало и тужна и љубоморна јер се Марко посебно хвалио својим селфијима са лепим девојкама.

Милица Милановић 7з

ОШ "Васа Чарапић"

Авалска 48а

тел. 011/3906-988

факс: 011/3906-981

e-mail: vasabr@gmail.com

11223 Бели Поток

наставница **Снежана Стојановић**

тел. 064-5750166

e-mail: snecasto@gmail.com

II НАГРАДА

Плазаншвени пушник

Два до три пуша ходишће, приликм одржавања
важних свечаних скупова, болова, који су се одржавали
у гост леги Мерари, Табријел би долазио до острва
Суанон. Тој јесенеј дана 1972. Табријел је кренуо на
путовање. Било је лепо време, након неколико маглих
дана, поново је постало пријатно, а на јавршени води
дреламале су се вадрене боје дружави пушницима брзо
диван призор и осекај миловској лећи. Жаксман
брода је један веома фин јосиодин. Јокофором, брзином,
и често организованим разним забава окупио је
веома уледно и ошменом друштво. Сви ти буди
дрелкутирани разговором и золнавицеом једни с дружи
ма, пушницима обим бродом имали су ушисаи да
су одвојени од остатка света. Између бескрајног
неба и неизмерној мора стисећи на јалуби броду,
дубоко заледан у плаветнило неба удисући блаи и
за то време веома необичан јесени ваздух Табријел
није ни могао наслушати да ће се јесени нешто
тако нејредвидиво и ирајзно. Наједном завузе руку
у њеј од свој сапоа, узне кутију, извади цигарету
и припали је. Скренивши поатлед кроз јусти облак
дима дриметн девојку дуге шаласасте плаве косе,
и плавих очију. Стојала је мирно, гледајући у далеку
нејзане, док је лагани ветар нежно миловао њене
дрелето лице. Док је Табријел гледао девојку у њему
се будило блаженство. Време је ипак одицуало.
Жазаљке Табријеловој рузног сата показивале су 19:5
Мрак је ипак погео да пада. Јесени минуција пре
искрцавање на острва Бенгичи шелеграф дрелена је
поруку која је гласила: Човек с њо хиваду лица,

